

Arrest

nr. 69 907 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russisch nationaliteit te zijn, op 11 november 2011 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 november 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2011 om 14:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN IN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2011 wordt ten aanzien van de verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die een asielaanvraag in België heeft ingediend, de volgende beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

Aan de persoon die verklaart te heten (D.S.)

Geboren te (...)

Van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

Die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art. 16.1.d. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 14/09/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart op 09/09/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 04/05/1993 te (...) in Rusland.

Uit het Eurodacverslag van 14/09/2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd op 11/05/2011 te Lublin in Polen.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 26/09/2011 dat hij Grozny verliet op 07/05/2011 om naar Moskou te reizen per trein. Hij verklaart dat hij vanuit Moskou doorreist met d trein naar Brest en van Brest op 11/05/2011 per trein doorreist naar Polen. Betrokkene verklaart dat hij dezelfde dag nog teruggaat naar Brest. Betrokkene verklaart dat hij een dag later, op 12/05/2011 terug naar Polen reist en er asiel aanvraagt. Betrokkene legt zijn paspoort voor waarin twee stempels staan van de poolse grenspolitie; Op de ene stempel staat de datum “11/05/2011” en de naam “Terespól” vermeld en op de andere staat de datum “10/05/2011” en de naam “Terespól” vermeld. Op beide stempels staat het binnenkomstpijltje vermeld. Beide stempels tonen aan dat betrokkene 2 keer Polen is binnengekomen en dat hij het grondgebied van de Lid-staten heeft verlaten maar slechts voor één dag en niet voor een periode van langer dan 3 maanden.

Betrokkene verklaart dat hij in Polen eerst in een centrum logeerde. Hij verklaart dat hij in het centrum aangevallen werd door Tsjetsjenen, door Wahabieten. Betrokkene verklaart dat er twee bij naam kent, namelijk (B.) en (A.) (alias A.). Betrokkene verklaart dat hij zijn kamer niet kon uitkomen. Hij verklaart dat ze hem altijd opwachtten. Betrokkene verklaart dat hij nadien bij zijn vriend (M.) ging wonen in Wilensk in de buurt van Warschau. Betrokkene verklaart dat zijn vriend (M.) niet genoeg geld had om hun beiden te onderhouden omdat hij ook alsielzoeker is. Betrokkene verklaart dat hij op 08/09/2011 Polen verliet met een minibus en de dag erna toekwam in België.

Betrokkene legt geen bewijzen naar die aantonen dat betrokkene in Polen in gevaar was of aangevallen was door Tsjetsjenen en de Wahabieten. Betrokkene geeft ook geen verdere details over de aanvallen van de Tsjetsjenen en de Wahabieten in het centrum waar hij verbleef in Polen.

Op 18/10/2011 werd er een terugnameverzoek ingediend van de Belgische overheid bij de Poolse autoriteiten. De Poolse overheid heeft op datum van 24/10/2011 ingestemd met de vraag tot terugname van de betrokkene.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betreffende de door de betrokken geuite vrees voor de aanvallen van de Tsjetsjenen en de Wahabieten in Polen ten aanzien van betrokkene dient de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier een enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden bieden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er specifieke redenen zijn waarom hij in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij voor België koos omdat zijn moeder hem vertelde toen hij nog in Polen was, dat zijn vader in België verbleef. Betrokken verklaart tijdens zijn verhoor van 26/09/2011 dat zijn vader (D.A.) heet en dat hij in België verblijft onder het O.V.nr. (...). Hij verklaart dat

zijn vader een nieuwe asielaanvraag zal indienen. Betrokkene kan geen verdere details geven over zijn vader. Na onderzoek van DVZ blijkt dat er effectief een persoon bestaat onder de naam (D.A.) met OVnr. (...) die asiel in België heeft aangevraagd op 28/01/2010. Op 19/08/2011 werd de asielaanvraag van (D.A.) door de Belgische autoriteiten geweigerd. Dhr. D.A. vermeldt tijdens zijn verhoor dat hij een zoon heeft die (S.) heet en die geboren is op 03/05/1993 te (B.) in Rusland. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor dat hij in (Z.) (Rusland) geboren is op 04/05/1993. Op het paspoort van betrokkene staat de "Regio Rostov" vermeld als geboorteplaats. Aangezien betrokkene meerderjarig is, komt hij niet in aanmerking voor een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene dat zijn neus gebroken is geweest en dat hij nu moeite heeft met ademen. Betrokkene stelt dat hij een groot litteken heeft op zijn arm als gevolg van foltering in Tsjetsjenië.

Aan de hand van de verklaringen van betrokkene kan niet worden afgeleid dat een overdracht aan Polen zou verhinderd worden en dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk zou zijn op artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3, § 2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet de betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overname van betrokkene, zodat aangepast opvang kan voorzien worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen.

(...)"

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de

vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel onder meer de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt

een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien

het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.6. De verzoekende partij doet gelden dat zij heeft verklaard dat zij in Polen asiel heeft aangevraagd en in een open centrum voor asielzoekers verblijft, waar zij werd aangevallen door Tsjetsjenen van Wahabitische (islamextremistische) strekking, nadat zij meer over haar familie te weten waren gekomen, die zich in het verleden heeft verzet tegen deze strekking. De verzoekende partij werd uitgescholden, belaagd en geslagen door deze personen, en zij hielden haar gegijzeld in haar kamer in het asielcentrum tot zij kon weggelopen en bij een kennis in Warschau verbleef. De enige twee "bewakers" die in het centrum aanwezig waren trokken zich niets aan van deze feiten. De verzoekende partij heeft, zo stelt zij, getracht melding te maken van deze incidenten bij de directie van het centrum en zij heeft tevens getracht de politie in te lichten toen die in het centrum aanwezig was voor een ander incident, doch deze handelingen bleven zonder gevolg en dus zonder dat er bijvoorbeeld bescherming werd verleend of werd voorzien in de overplaatsing naar een ander centrum. In Polen heeft de verzoekende partij geen recht op een pro deo-advocaat, noch beschikt zij over de middelen om zelf een advocaat aan te stellen.

Dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is schriftelijk bewijs neer te leggen dat aantoonbaar dat zij daadwerkelijk in gevaar is en aangevallen werd in Polen, kan niet volstaan als motivering om haar terug te sturen naar Polen. Het ontbreken van aktes die aangeven dat de verzoekende partij werd belaagd wordt vormt immers precies onderdeel van het falende beleid, en de verklaringen van de verzoekende partij zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met informatie die gekend is, we integendeel, zij vormt er de bevestiging van.

Dat zij geen verdere details over de aanvallen en belagingen kan geven is pertinent onjuist: zij kan wel degelijk nog veel meer gedetailleerde informatie vertellen over haar verblijf in Polen, maar in het kader van het onderzoek naar de verantwoordelijke staat wordt de verzoekende partij slechts een beperkte kans geboden haar middelen en motieven toe te lichten, door middel van een vragenlijst. De verzoekende partij heeft in deze lijst opgegeven wat van haar werd gevraagd zonder dat dit uiteraard even gedetailleerd kan verlopen als bij een interview waar men bijkomende informatie kan opvragen. De stelling van de dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen details geeft kan er dan ook niet toe leiden dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

Het feit dat Polen lid is van de Conventie van Genève, van het EVRM en van de EU is geenszins een voldoende garantie om te besluiten dat Polen de minimumnormen inzake asielprocedure respecteert. In tegendeel heeft het EHRM eerder al geoordeeld dat in Polen, net als in EU-lidstaat Griekenland deze minimumnormen niet gerespecteerd worden, en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat er geen adequate opvang en begeleiding is in Polen.

3.3.2.2.7. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds ten aanzien van de verwerende partij te kennen had gegeven dat zij problemen had ondervonden met Wahabieten in het centrum waar zij verbleef te Polen. Inderdaad blijkt uit de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt dat de verzoekende partij, op de vraag of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet tegen haar overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen, het volgende antwoordde:

“Ik werd in Polen in het centrum aangevallen door Tsjetsjenen, door Wahabieten. 2 ervan ken ik bij naam: (B.) en (A. alias A.). Ik kon mijn kamer niet uitkomen, ze wachtten me altijd op. Nadien ging ik bij een vriend wonen, M. maar hij had niet genoeg geld om ons beiden te onderhouden, hij was ook een asielzoeker.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat betrokkene geen bewijzen naar voor brengt die aantonen dat betrokkene in Polen in gevaar was of aangevallen was door Tsjetsjenen en de Wahabieten, geen verdere details geeft over de aanvallen van de Tsjetsjenen en de Wahabieten in het centrum waar hij verbleef in Polen en afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier er geen enkele aanleiding is om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden bieden.

De verzoekende partij weerlegt dit niet in concreto, maar beperkt zich in wezen tot een verwijzing naar haar verklaringen, waaraan zij toevoegt dat zij getracht heeft melding te maken van de incidenten zowel bij de directie van het centrum als bij de politie, doch tevergeefs. Thans blijft echter de vaststelling dat zij niet het minste bewijs neerlegt dat haar beweringen hieromtrent kan staven zodat zij geen enkel element aanbrengt dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Haar loutere bewering volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. In tegendeel, de bewering dat zij geen gehoor vond bij de politie moet worden gezien in het licht van haar eigen verklaringen dat diezelfde politie zich naar aanleiding van een ander incident wel degelijk naar het asielcentrum had begeven, zodat bij gebrek aan enig begin van bewijs de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de politiediensten niet zouden optreden. In die zin lijkt de verzoekende partij niet aannemelijk te kunnen maken dat het ontbreken van aktes die aangeven dat zij wel degelijk belaagd wordt een onderdeel is van het falende beleid en er een bevestiging van is. Daarbij kan overigens niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat de verzoekende partij bij de verwerende partij geen gewag maakte van het feit dat zij zich onverrichterzake tot de directie van het centrum en de politie had gewend, niettegenstaande zij daartoe in de mogelijkheid werd gesteld toen haar naar haar bezwaren werd gevraagd tegen een overdracht aan Polen. Dat zij slechts een beperkte kans kreeg om haar middelen en motieven toe te lichten is een loutere bewering die aan het voorgaande geen afbreuk doet, zo evenmin de bewering van de verzoekende partij dat zij nog veel meer gedetailleerde informatie heeft over haar verblijf en haar problemen in Polen.

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat, terwijl artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt is er echter toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), in casu geen dergelijk begin van bewijs voorhanden is, zoals dat ook reeds genoegzaam in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, noch enige aannemelijke verklaring voor dat ontbreken. De verwijzing naar de algemene situatie lijkt derhalve niet te volstaan, nu de verzoekende partij ten tijde van haar verhoor geen melding maakte van enige tekortkoming inzake deze procedure, behoudens haar loutere beweringen over de problemen met medebewoners van het asielcentrum en het gebrek aan bescherming door de autoriteiten aldaar. Een verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM – daargelaten de vaststelling dat deze niet is bijgevoegd – en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat gelet op hetgeen voorafgaat evenmin. Overigens moet met betrekking tot het arrest waarnaar wordt verwezen worden vastgesteld dat in die zaak de Raad vaststelde dat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij niet afdoende had onderzocht, hetgeen in casu wel degelijk het geval blijkt te zijn.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen verdedigbare grief lijkt te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan wat volgt:

“Indien de beslissing van de DVZ tot weigering van het verblijf en terugzending naar Polen ten uitvoer wordt gelegd riskeert verzoeker opnieuw belaagd, geslagen en gefolterd te worden door de Wahabitische Tsjetsjenen, zonder dat de bevoegde Poolse diensten hierin tussenkomen.

Verzoeker riskeert zware fysieke letsels op te lopen en pijnen te lijden, nog afgezien van de psychologische schade bij verzoeker, te meer gelet op zijn jeugdige leeftijd.”

3.4.2.2. Uit de bespreking van het middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, is reeds gebleken dat de verzoekende partij geen concrete gegevens heeft aangebracht die erop zouden wijzen dat zij bij een overdracht naar Polen het risico loopt om opnieuw belaagd te worden zonder dat zij daarbij op bescherming vanwege de autoriteiten aldaar zou kunnen rekenen. Ook in de uiteenzetting omtrent de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beperkt zij zich tot loutere beweringen die op geen enkele manier vergezeld gaan van zelfs maar een begin van bewijs. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij door de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

A. WIJNANTS